

Dagmar Lhotová
ilustrovala Vlasta Švejdová

Kouzelné léto

bambóok®

bambôok®

Dagmar Lhotová
ilustrovala Vlasta Švejdová

Kouzelné léto

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Dagmar Lhotová

Kouzelné léto

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6218. publikaci

Ilustrace Vlasta Švejdvová

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 112

Vydání 1., 2016

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

Cover Illustration © Vlasta Švejdvová

ISBN 978-80-271-9195-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-9194-9 (pdf)

ISBN 978-80-247-5740-7 (print)

Obsah

Panenka ve skleněném domečku	7
Velké změny	11
Neočekávané pozvání	14
Zahrada a dům strýčka Huberta	16
Co se skrývá pod zahradním stolkem?	18
V hlavní roli tatínek	20
Snídaně v kvetoucím domě	22
Kdo vyhraje?	25
Jak se pozná slepice	30
Bína a Glo	34
Velké plány	36
Jak potěšit Cecilku?	40
Hledá se vejce	45
Toninka si zase stěžuje	47
Překvapení	51
Na co ještě vzpomínal tatínek Mímy	55
Setkání u Louže	59
Tatínkovy poklady	61
Nečekaná návštěva	65
Komu patří Hufi?	67
Výlet	70
Bedřich	73
Doma je doma	76
Prstové divadlo	78
Tati zase poučuje	79

O Bohunce a bílém klobouku	81
Jak a kudy ven z nesnází	85
Bohunka se bez pomoci neobejde	87
Z. K. – ztracený klobouk	89
Šťastná náhoda	91
Překvapení pro všechny	92
Dobry konec – všechno dobre	93
Velké přípravy	96
Všichni mají nápady	98
Zahradní slavnost – dárek rodičům	101
Konec slavnosti v zahradě	104
Návrat do města	105

Panenka ve skleněném domečku

Míma bydlela s rodiči ve městě, které nebylo nijak slavné ani známé, zato však bylo hlučné, nepřehledné a nápadné spoustou reklam i přebytečného zboží.

Především nový obchodní dům, který se jmenoval *Přej si a dostaneš u nás!* se neustále připomínal nabídkami mnohdy i málo užitečných či docela nepotřebných věcí, jako jsou například domácí pomůcky a přístroje pro přípravu a zpracování „zázraků“ v kuchyni. Reklamní letáky doporučovaly pro vaření a pečení všemožné kráječe, šlehače, nože či speciálně pokroucené nůžky, vypichovátka, formičky všeho druhu, lžice a naběračky velké a hluboké jako starodávné hrnky na kávu a jiné zase natolik maličké, že se podobaly náprstku. Kromě dalších podobných zbytečností, zkrátka předmětů nepatrné hodnoty, tedy těch, které byly často už po kratičké době nepoužitelné a nežádoucí. Proč? Protože se při sebeopatrnějším zacházení brzy polámaly, rozklížily nebo pokřivily. Takže přestaly být užitečné a plnily tak domácnosti zbytečným odpadem.

Také v oddělení hraček tohoto podivného obchodního domu se zboží nijak nevyznamenávalo. Některé nabízené výrobky byly natolik zvláštní, že ani nebyly k velkému užitku. Všechny se doporučovaly i předváděly ve výkladních skříních i na pultech a v policích prvního patra, zvláště vyhrazeného pro zhýčkané děti a jejich náročné rodiče. Podivných hraček byly také plné police ve skladovacích halách. Netrpělivě čekaly na zákazníky, kteří se zatím do nového obchodního domu uprostřed města příliš nehrnuli.

Nejvíce místa v podivném Království hraček zabíraly panenky všeho druhu. Ty nejnovější byly oblečené do výstředních šatů a ověšené náramky i korálky, pentlemi a také obuté do sandálků z nejjemnější kůže. Přiložený leták proto drobným písmem upozorňoval, že není vyloučeno poškození či opotřebení čokoliv, nebude-li s panenkami správně zacházeno. Nedoporučovala se pro ně ani procházka po koberci, natož převlékání, koupání nebo ukládání večer do postýlek, kde holčičky mají v noci panenky tak rády vedle sebe.

Ta nejnovější a nejvíce doporučovaná Panenka byla choulostivá už jen na dotek a její šaty byly natolik jemné, že se na nich nitky mohly snadno zpřetrhat, korálky rozsypat a všechny mašličky docela zouchat i proplést.

Maminka Mímy takové zboží nejen nechválila a málo obdivovala, ale hned si také pomyslela, že je panenka kvůli takové přehnané parádě zbytečně předražená a opravdu není na hraní. Když si znovu v přiloženém letáku o nejnovějších Panenkách navíc přečetla, že není vůbec možné pokládat je do trávy či nechávat na slunci, jen pokrčila rameny. A docela se rozzlobila, když leták navíc doporučoval: Nejlépe tuto nejnovější Panenku zachováte v dobrém stavu a před čímkoliv uchráníte, dáte-li ji do zvlášť vyrobené skleněné skříňky a vystavíte ji všem v rodině i přicházejícím návštěvám na odiv.

Po tak přehnané podivné výzvě maminka Mímy usoudila, že navíc doporučený skleněný Domeček je další lákadlo, které chce jen zdůvodnit předražení podivného výrobku. Domeček pro Panenku obchodní dům neustále chválil a bylo samozřejmě možné zakoupit ho okamžitě u stejného pultu v oddělení „nejmodernějších“ a dosud nevidaných hraček v prvním patře.

Takovou nabídku nemohl vymyslet snad nikdo jiný než vykutálení obchodníci, kteří své zboží dokážou přehnaně vychvalovat a nabízet tolika podivnými způsoby. Dovedou jimi natolik zákazníka zmást, že se leckdo dá ošálit. Je to známá reklamní hra, která se jmenuje Kdo s koho.

Přesto se záhy Panenka ve skleněném Domečku stala velice žádaným zbožím.

Maminka se Mímě o Panence a skleněném Domečku raději ani nezmínila, ale ta se v dalších dnech stále častěji od svých kamarádek ve škole dozvíдалa, že Panenka, která vlastně není ani na hraní, zato na okukování a obdivování, je opravdu úžasná. V prodeji prý pravděpodobně bude jen dočasně, tedy krátký čas, protože už teď vzbuzuje mimořádný zájem a velkou zvědavost i chuť mít ji doma.

A opravdu – každá holčička o ni stála. A také v kdejakých novinách bylo na tu nabízenou Panenku upozorňováno znovu a znovu

i s připomínkou, že je nutné koupit si ji i Domeček či zamluvit si obojí co nejrychleji. Než se díky její mimořádnosti a zájmu zákazníků vyprodá.

Když přišla Míma poslední pátek v měsíci ze školy, hned od ní maminka uslyšela nečekanou prosbu: Míma si tolik chválenou Panenku moc přála k narozeninám, a ty má už přece pozítří.

Nebylo těžké uhodnout, proč ji to napadlo. Míma, která už všechno o úžasné Panence-parádnici od svých kamarádek vyposlechla, si pomyslela, že tuto vychvalovanou hračku-nehračku má už každá holčička jistojistě dávno doma. A nemusela mít právě nedávno ani svátek nebo narozeniny. Vždyť i v dopisních schránkách každé domácnosti a na kdejakém sloupu ve městě nemohla žádná holčička přehlédnout leták s obrázkem tolik vychvalované Panenky. Vypadala na něm jako nějaká pyšná princeznička, oblečená do samých krajkových volánků, v nichž se skoro ztrácela. Navíc ověšená korálky, které byly křehké, blýskavé, kulaté a kdoví jestli ne také pichlavé. Ale pročpak ne? Vždyť ta „úžasná“ Panenka bude přece mít svůj Domeček, který ochrání nejen ji, ale i děti před nějakým poraněním.

Mamince Mímy se neustále vychvalovaná a tolik doporučovaná Panenka líbila čím dál tím méně. Připomínala jí nějaký podivný, přeplněný a ne příliš vkusně nazdobený vánoční stromeček. Nechtěla už o Panence a jejím Domečku raději ani slyšet.

Jenomže Míma si všimla, že barevných a lákavých letáků s obrázkem Panenky jsou i v domě, kde s rodiči bydlela, plné schránky i krabice vršící se u hlavního vchodu. Dala si proto jeden tajně do malé taštičky, kterou stále všude u sebe nosila. Večer si pak uložila leták s obrázkem Panenky pod polštář a usnula s přáním, aby ji už měla co nejdřív doma. I se skleněným Domečkem. A s pocitem, že nebude muset nikomu nejnovější hračku-nehračku závidět.

Ale všechno bylo brzy jinak.

Velké změny

Často o něčem sníme a pak jsme hodně zklamaní, když to nedostaneme. Může se to stát. Občas si například představujeme, že přijde hezká narozeninová neděle, kdy se nám splní všechna přání a budeme celý den šťastní a spokojení. Míma byla spokojená skoro pořád, jenomže v tom týdnu, kdy se v obchodním domě uprostřed jednoho neslavného, ale hlučného města objevila dříve nevídaná Panenka, se pro Mímu něco změnilo. Vlastně jenom na chvílku pokazilo. A bylo to právě v neděli, kdy měla Míma narozeniny. Ten den si hned ráno uklidila a uspořádala věci na svém stolečku a udělala tam i místo pro skleněný Domeček s Panenkou. Potom netrpělivě čekala, že maminka očekávaný dárek brzy přinese domů. Vždyť přece hned po snídani odešla nakupovat do velkého obchodního domu uprostřed města. Vydala se tam nejen pro narozeninové dobroty, především však také pro dárek Mímě k narozeninám. Panenku ve skleněném Domečku? Opravdu? To snad ne! Vždyť maminka ji přece koupit nechtěla! Připomínala si to od minulého dne každou chvíli, ale zároveň si také představovala, jak bude Míma o svých narozeninách zklamaná a smutná, nebude-li mít, co už jistě mají všechny její spolužačky.

Jakmile však vyšla z domu, zjistila, že se sotva dostane k autobusové zastávce. Směřovalo k ní totiž tolik maminek, až se zdálo, že se nevejdou nejen na chodník u zastávky, ale už vůbec ne do autobusu jedoucího k velkému obchodnímu domu uprostřed města. Maminka Mímy tedy raději nakoupila jen nejnnutnější potraviny v malém krámku blízko domova a vracela se – ráda i nerada –, ale především s obavami domů.

Tatínek zatím vymýšlel dárek pro Mímu k narozeninám – jako obyčejně – docela po svém. Zkrátka jiný, než dávali ostatní rodiče. Slíbil jí například k narozeninám (nebo jindy k svátku) hezký výlet do okolí a také návštěvu divadla. A pokaždé návštěvu v knihkupectví, kde si Míma sama vybere knížku. Podobných nápadů měl vždycky dost. Tentokrát Mímě oznámil, že by jí na začátku všech narozeninových překvapení a oslav mohl zahrát na klavír. Míma ho vždycky poslouchala moc ráda, a tak byl přesvědčený, že se i tentokrát rozhodl správně. Nebyl sice žádný virtuóz, ale několik písniček se mu dokonce pro nějakou slavnostní příležitost už podařilo i složit a zahrál je pak vždycky bez nejmenší chybičky. Míma většinou k jeho sváteční skladbě nahlas zpívala. Něco zvláštního a veselého. Zkrátka slova, která sama hned pohotově při hudbě vymýšlela. Oba se přitom smáli a náramně bavili a byli moc šťastní.

Jindy se jim třeba zalíbilo společné malování nebo tatínkovo hlasité čtení. Měl příjemný hlas a dával si záležet na každé větě, jako nějaký herec na jevišti. Nebo učitel na stupínku. Proto také i tentokrát přichystal Mímě novou knížku s příslibem, že si ji brzy spolu začnou číst. Do třetice měl pro ni ještě jedno nečekané překvapení. Prozradil jí, že po celou dobu letošních letních prázdnin budou den co den spolu. Slíbit to mohl, protože byl učitel na základní škole a od nejbližšího pondělí bude mít každý den prázdniny, stejně jako jeho žáci a všichni školáci. Tuhle zprávu slyšela Míma moc ráda.

Jen v jednom byl háček: tatínek zatím nevěděl, kam by se měl s rodinou na tak dlouhou dobu chystat, kam se s ní měl vydat, kde s ní příjemně prožít tu spoustu volného času. Pro samé dřívější povinnosti ve škole totiž zapomněl vybrat a zamluvit nějaký prázdninový pobyt mimo město. V nějaké hezké krajině, někde blízko rybníka a lesa. A co teď s tím? Jak to řešit na poslední chvíli?

Neočekávané pozvání

Maminka se vrátila z nákupu ve městě neočekávaně brzy a bez očekávaného dárku. S téměř prázdnou taškou a špatnou náladou. Dala zatím Mímě k osmým narozeninám velkou pusu a slíbila jí, že panenku dostane, že se jí určitě dočká. Jenomže docela jinou, než je ta parádnice ve skleněném Domečku. Ušije ji pro Mímu sama. Takovou, která se nebude podobat žádné jiné panence v celém městě. A proto ani žádná holčička nebude takovou Panenku mít. A Domeček? Vždyť tatínek panence jistě rád udělá jiný. Třeba z papírové krabice. Takový se hned tak nerozbije jako ten skleněný – bez oken a dveří, vlastně podobný jen obyčejnému skleněnému poklopu.

Když si tenkrát v neděli Míma i její rodiče o divné Panence a skleněném Domečku chvíli povídali, shodli se na tom, že takovou hračku-nehračku doma vlastně ani nechtějí. Usoudili, že by jen překážela. Děkovali tedy náhodě, že se maminka v neděli a právě o narozeninách Mímy nedostala do autobusu, a tedy také ne do velkého obchodního domu uprostřed města, a nemohla proto Panenku koupit ani zamluvit. A všem tím naráz ubyla velká zbytečná starost.

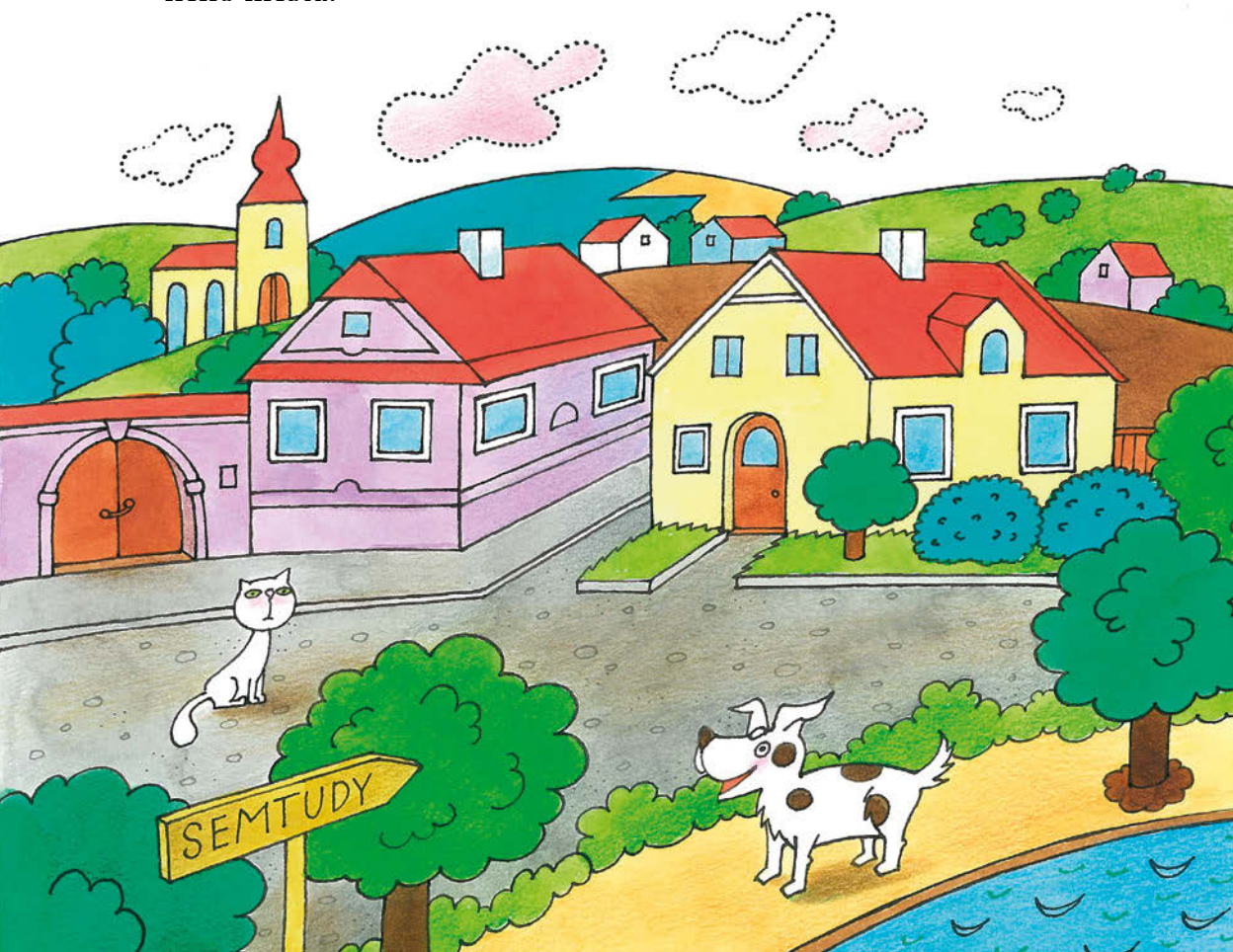
Pořád tu však zůstávala starost mnohem větší, kam Míma s rodiči pojedou na prázdniny. Zbylo vůbec někde místo pro prázdninové výletníky? Bude ještě někde volný pokoj? Nebo nějaká dřevěná chatička či obytný stan u lesa?

Při takovém smutném pochybování si naštěstí maminka najednou vzpomněla, že má od včerejška v kapse kabátu dopis, a hned pro něj běžela. Byl od strýčka Huberta. Začínal hezkým přáním Mímě k narozeninám a také nenadálým pozváním.

+

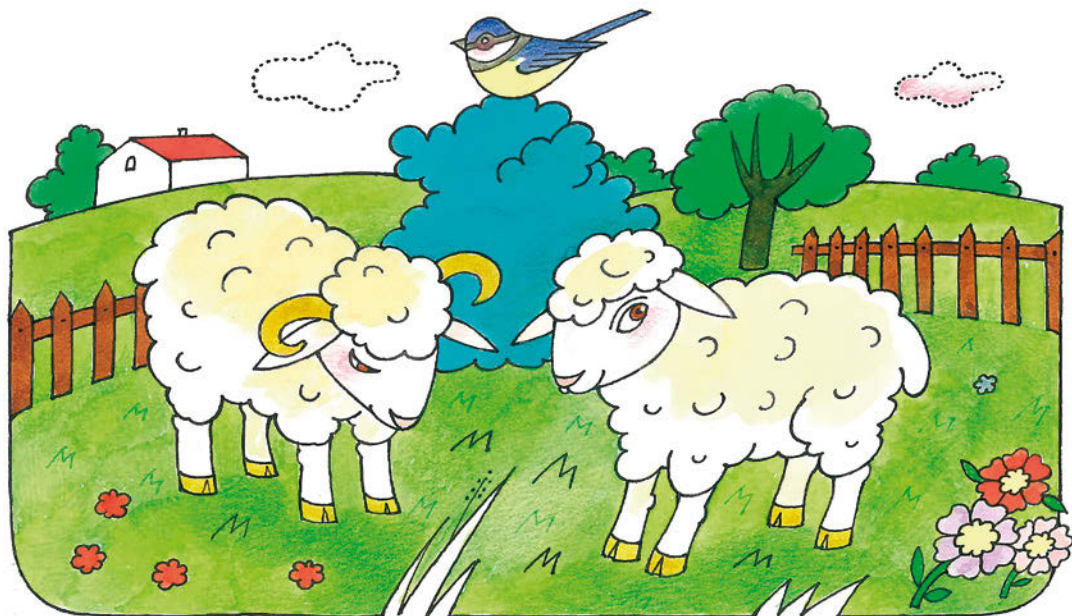
Ukázalo se, že strýček Hubert bude cestovat se svými přáteli několik týdnů po světě a rád půjčí svůj domek na venkově celé rodině svého synovce. Na celý čas školních prázdnin. Bude rád a spokojený, když se někdo spolehlivý postará o zahradu, a především o zvířata, která by mu jinak zabránila odjet do ciziny na tak dlouhý čas.

Není třeba ani dodávat, jakou radost tato zpráva udělala v rodině Mímy všem. Jak je potěšila, jak jim to vyřešilo velkou starost. A jak se hned chystali do obce Semtudy. Zkrátka tam, kam se strýc teprve nedávno nastěhoval a sliboval, že je brzy pozve na návštěvu. A nebudou ani muset spěchat hned zpátky do neslavného a hlučného města.

Zahrada a dům strýčka Huberta

Strýček Hubert si pro svoji zahradu v obci Semtudy nekoupil žádný žací stroj ani kosu. Opatřil si raději beránka a ovečku. Dobře věděl, že se mu postarají o rozlehlý trávník, budou-li se na něm pást. Poslouží to všem. Tráva bude stále jako ostříhaná a učesaná. To byla dobrá zpráva pro Mímu, která v rose ráda běhá bosa. Už také proto, že si nemusí tak často obouvat a zapínat sandálky. Osvěží se ráda ve studené trávě a bude tam dovádět s kočku Micimácou. Nebo také čekat, až přiletí modřinka ke krmítku, které by nemělo zůstat bez nějaké ptačí dobroty. Modřinka je krásně barevný ptáček a Míma se už těší, že ho každý den uvidí. A že modřinka za milé pohoštění, stejně jako ostatní ptáci, ráda pochyťá v zahradě všechny protivné mouchy.

A co bazének? Ten by neměl zůstat bez vody, protože nedaleké políčko zeleniny se musí zalévat a sklízet z něho úroda. A také je třeba vytrhávat plevel, sbírat opadaná letní jablka a zahánět krtky, protože jejich hliněné kopečky zahradě málo sluší.

Je toho samozřejmě ještě víc, co zahrada a zvířata potřebují, ale nesmíme zapomenout ani na dům. Má okna, která se musí otevírat, aby se pokoje každý den nadýchaly čerstvého vzduchu a voněly létem i v noci. A jindy je naopak nutné okna zavírat, to když se ohlásí bouřka. A také dům dobře zamykat, když se jde na velkou procházku, aby do domu nemohli vejít nevítaní hosté.

Strýček Hubert všechny takové i jiné podobné rady ještě pro jistotu sepsal hůlkovým písmem na velký list papíru, který před odjezdem pověsil na zeď vedle kuchyňského stolu. Míma pod strýčkův podpis namalovala velké razítko a ráda slíbila, že ona opravdu nic nezanedbá, protože všechny ty povinnosti jsou vlastně velká zábava a hra i radost.

A strýček tedy spokojeně a bezstarostně odjel.

Co se skrývá pod zahradním stolem?

Míma se na průzkum strýčkovy letní zahrady vydala hned první den. A hned také objevila něco zvláštního. Blízko malinových keřů byla tráva o něco vyšší než jinde, a nebyla vůbec pošlapaná. To znamenalo, že na maliny tu nikdo zatím nechodil. U plotu vedle velké lísky se v křoví rýsoval proutěný zahradní stolek, hustě obrostlý popínavým svlačcem.

Proč tady je? pomyslela si Míma, když ho objevila. Proč se tu schovává? Míma rychle rozhrnula trávu, aby se ke stolku dostala co nejbliž. Chtěla kolem něho prozkoumat celé neznámé území. V tu chvíli však z rozkvetlé pampelišky vzlétl velký čmelák a několikrát nad Mímou zakroužil. Nebylo to vůbec příjemné, a tak se rychle k plotu a stolku obrátila zády a vrátila se k domu. V uších jí ještě dlouho doznívalo čmelákovu mručivé bzučení.

„Proč se tak na mě rozzlobil?“ volala na tatínka, který něco kutil na verandě domu, a hned si mu běžela postěžovat, co se stalo.

„Asi ten čmelák nechce, aby ho někdo vyrušoval,“ usoudil tatínek. „A nejen jeho. Hluboko pod zemí má možná i rodinu. A pokojíčky plné dětí. A bojí se o ně, jako já někdy o tebe.“

Míma si hned představila, že se tatínek o ni bojí už teď a půjde čmelákovi vyhubovat a domlouvát mu, aby ji už nikdy nestrašil svým bzučením-mručením. Jenomže tatínek měl zrovna něco nutného a důležitého na práci. Opravdu? Bylo to tak! Vyráběl přece, jak to slíbil, dům pro panenku Lálu, kterou maminka pro Mímu ušila ještě v neděli o narozeninách. A od takové práce se neodbíhá!